

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2008

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Έφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

7 Δεκεμβρίου, Κυριακή 10η Λουκᾶ,
Ἀπόστολος 25ης Κυριακῆς (Ἐφεσ. 4, 1-7)

«Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

*«Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσπαθῆτε νὰ διατηρῆτε πάντα
τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος μὲ τὸν σύνδεσμο τῆς εἰρήνης».*

Ἀδελφοί μου, μέσα σ' ἓνα κόσμο ἐπαναστατικὸ καὶ ταραγμένο, σ' ἓνα κόσμο ποὺ συνεχῶς τ' ἀτομικὰ ὄπλα αὐξάνονται καὶ ἀποθηκεύονται καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἀγωνίζονται γιὰ «ἰσοζύγιο δυνάμεων», τὸ σάλπισμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου γιὰ εἰρήνη εἶναι τόσο ἐπίκαιρο. Πρέπει μὲ κάθε προσπάθεια νὰ διατηρηθῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, προπάντων ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς, ἡ ἐνότητα μὲ συνδετικὸ κρίκο τὴν εἰρήνη. Ἅγιος πόθος καὶ ὑπέροχος στόχος· ὅσα γκρεμίζει ὁ πόλεμος, τὰ χτίζει ἡ εἰρήνη κι ὅσα χτίζει ἡ εἰρήνη, τὰ γκρεμίζει ὁ πόλεμος.

Φοβερός ὁ πόλεμος! Δῶρο τ' οὐρανοῦ ἡ εἰρήνη· ὁ πόλεμος δὲν ἔχει μάτια οὔτε κάνει διακρίσεις. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ πολέμου ὁ Ἄρης, ὁ διάβολος, ξέρει μοναχὰ νὰ ρίχνῃ τὸ κοντάρι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἐξολοθρευτοῦ. Ξέρει μόνο νὰ χτυπάει καὶ νὰ σκορπᾶ θάνατο. Οἱ σελίδες τῆς ἱστορίας εἶναι αἱματοβαμμένες. Ποτάμια τ' ἀνθρώπινο αἷμα ποὺ χύθηκε...

Φίλοι μου, ὁ κόσμος θᾶταν πολὺ διαφορετικός, ἂν τὰ τεράστια ποσὰ ποὺ ξοδεύονται στοὺς πολεμικοὺς ἐξοπλισμούς, χρησιμοποιοῦνταν γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία τῶν λαῶν. Τὰ χαμόσπιτα θὰ εἶχαν μεταβληθῆ σ' ἐπαύλεις καὶ οἱ τρῶγες σὲ πανύψηλες πολυκατοικίες.

Ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε, ἀδελφοί μου· δίχως ἀγάπη γκρεμίζεται ὁ πολιτισμός. Δίχως ἀγάπη, σίφουνες καὶ μπόρες ἀνατρέπουν τὰ πάντα· δίχως τὸν Χριστὸ μας, θύελλες καὶ καταιγίδες ἀναστατώνουν τὴν ζωὴ μας. «Ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν ». Μόνον Αὐτὸς ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἐνώνῃ τ' ἀντίθετα στρατόπεδα καὶ νὰ διαλύῃ τὶς ἔχθρες ποὺ ὀδηγοῦν τοὺς λαοὺς στὶς αἱματηρὲς συγκρούσεις. Κανένας

δὲν εἶναι τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ προτιμᾷ τὸν πόλεμο ἀντὶ τὴν εἰρήνην. Γιατί, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τὴν περίοδο τῆς εἰρήνης συνήθως θάβουν τὰ παιδιά τοὺς γονεῖς, ἐνῶ τὴν πολεμικὴ περίοδο θάβουν οἱ γονεῖς τὰ παιδιά τους.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ πάφουν νὰ ὑπάρχουν «ἐπιτιθέμενοι» καὶ «ἀμυνόμενοι» θάναί ἰδανικὴ ἐποχὴ. Αὐτὸ ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ ἢ τὴν ἄρνηση τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ προβάλλει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη στιγμή καὶ ἐποχὴς ἡ ἀνάγκη τῆς προσευχῆς «ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων», γιατί συμβαίνει ἐνίοτε νᾶναι «δυσσεβεῖς οἱ κρατοῦντες καὶ προφανεῖς πολέμιοι τῆς εὐσεβείας». Οἱ προσευχῆς μας, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, μποροῦν νὰ λυγίσουν καὶ τοὺς πλέον σκληροὺς ἄρχοντες. Ὁ μέγας Βασίλειος ὑπακούοντας στὴν συμβουλὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου προσεύχεται στὴν λειτουργία του: «Μνήσθητι Κύριε τῶν ἀρχόντων ἡμῶν οὓς ἐδικαίωσας ἄρχειν ἐπὶ τῆς γῆς· ὄπλω ἀληθείας, ὄπλω εὐδοκίας στεφάνωσον αὐτούς· ἐπισκίασον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Ἐνίσχυσον αὐτῶν τὸν βραχίονα· ὕψωσον αὐτῶν τὴν δεξιάν· ὑπόταξον αὐτοῖς πάντα τὰ βάρβαρα ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα· χάρισαι αὐτοῖς βαθεῖαν καὶ ἀναφαίρετον εἰρήνην... ἵνα ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι».

Πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ προβάλλει ἐνώπιόν μας τὸ καθῆκον τῆς προσευχῆς γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἀδυσώπητο προβάλλει τὸ ἐρώτημα: θὰ γίνῃ ἢ ὄχι πυρηνικὸς πόλεμος; Γιατί ἔχουν γίνῃ βραχνὰς οἱ ἀπειλὲς τῶν ἰσχυρῶν Ἀδελφοί μου· Οἱ ἄνθρωποι ἐξοπλίζονται καὶ ἀπειλοῦν, γιατί τοὺς λείπει ἡ ἀγάπη, ἡ πίστη, ὁ Θεός. Ἐμεῖς μποροῦμε σ' ἀντίδραση νὰ κάνουμε τὸν δικό μας πόλεμο· πόλεμο τῆς προσευχῆς· πόλεμο τῶν γονάτων.

14 Δεκεμβρίου, Κυριακή 11η Λουκᾶ

Ἀπόστολος Κυριακῆς τῶν προπατόρων (Κολοσσ. 3, 4–11)

«Ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς... ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν».

Ἀδελφοί μου· σ' ὅλους εἶναι γνωστὸ ὅτι «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα». Τὰ λόγια εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὰ λόγια ἐξωτερικεύει τὴν ψυχὴ του. Τὰ λόγια εἶναι τὸ megáfwno τῆς καρδίας του. Εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς προσωπικότητάς του· Σ' αὐτὰ (τὰ λόγια του δηλ.) φωτογραφίζεται ὁ ἐσωτερικὸς του κόσμος. Τὰ λόγια μας ἄλλοτε εἶναι δοξολογία καὶ εὐλογία κι ἄλλοτε κατάρα. Ἄλλοτε μοιάζουν μὲ δροσερὸ ἀεράκι κι ἄλλοτε σὰν ἀστραπὴ καὶ καταγίδα. Ὁ καθέννας μας προσεγγίζει ἢ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν τελειότητα ἀνάλογα μὲ τὰ λόγια του· «Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει οὗτος τέλειος ἀνὴρ» μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος (Ἰακώβ. 3-2).

Σήμερα θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στὸ ἀμάρτημα τῆς βλασφημίας καὶ τῆς ὕβρης. Σ' ὅλους μας εἶναι γνωστὴ ἡ τρίτη ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου· «Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ». Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προφέρῃς, «νὰ μελετᾷς» τὸ πανάγιο ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· εἶναι παραβάτης καὶ ἔνοχος ὅποιος χωρὶς λόγο λησμονεῖ τὸν σεβασμὸ πὸν ὀφείλει στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· καὶ ἂν ἡ ἄκαιρη καὶ μάταιη χρῆσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμαρτία, τότε τί εἶναι ἡ βλασφημία καὶ ἡ βεβήλωση μὲ αἰσχρὰ λόγια τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ;

Ἐπάρχει ἄραγε ἀπὸ τούτη μεγαλύτερη ἀμαρτία; Βλασφημεῖ τὸ παιδὶ τὸν πατέρα του, ὁ δοῦλος τὸν Δεσπότη, ὁ εὐεργετημένος τὸν εὐεργέτη του. Πῶς νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὸ βλάσφημο; Καὶ ἀντίθεος εἶναι καὶ ἀχάριστα ἐκδηλώνεται καὶ πωρωμένος ὑπάρχει· εἶναι ψυχικὰ λερωμένος καὶ μὲ τὸ βέβηλο στόμα του βρίζει μὲ χυδαιότητα τὸ «ὑπὲρ πάντων ὄνομα» τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ. Δὲν εἶναι τολμηρὸ νὰ ποῦμε ὅτι καὶ ὁ βλάσφημος εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν Ἰούδα. Ὁ Ἰούδας τὸν φίλησε, δὲν τὸν ἔβρισε· τὸν χαιρέτησε, δὲν τὸν βλασφήμησε. Τοῦ εἶπε «ραββί», Διδάσκαλε, ἐνῶ μπορούσε νὰ τὸν περιφρονήσῃ· νὰ λοιπὸν ὅτι κάθε βλάσφημος εἶναι καὶ ἓνας προδότης τοῦ Χριστοῦ, πὸν μὲ τὴν πράξη του αὐτὴ ξεπερνάει καὶ τοῦ Ἰούδα τὴν προδοσία.

Γράφει κάπου ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· «Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς ὅταν τὸ ὄνομα αὐτοῦ βλασφημῆται». Ἀλλὰ καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, στὸ Λευϊτικὸ, ἀναφέρεται κατηγορηματικά· «ἄνθρωπος ὃς ἐὰν βλασφημήσῃ Θεόν, ἀμαρτίαν λήψεται· ἀτιμάζων δὲ τὸ ὄνομα Κυρίου θανάτῳ θανατούσθω» (Λευϊτ. 24 – 15). Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος μᾶς πληροφορεῖ· «Ἄν νομίζῃ κανεὶς

πὼς εἶναι θρησκὸς ἀνάμεσά σας χωρὶς νὰ διευθύνῃ μὲ χαλινάρι τὴ γλῶσσα του, σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶναι μάταια-ἄχρηστη ἢ θρησκεία» (Ἰακώβ. 1 – 26).

Καὶ στὸ βιβλίον τῶν «Παροιμιῶν», στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἔχει γραφῆ «ὅτι ὅποιος φυλάσσει τὸ στόμα του καὶ ἐλέγχει τὴν γλῶσσα του, αὐτὸς ἔχει ὀχυρώσει τὸν ἑαυτό του κατὰ τῶν θλίψεων καὶ τῆς ἁμαρτίας» (Παροιμ. 21-23). Ἡ γλῶσσα χωρὶς ἔλεγχο εἶναι φοβερὸ κακό· ἀδελφοί, τὸ κακό ἔχει παραγίνει· ἡ βλαστήμια καὶ ἡ αἰσχρολογία πλημμυρίζει τὴ συγχρόνη ζωὴ. Κατακλύζει μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἔχει καταντήσει ἀρρώστια μολυσματικὴ. Χολέρα τῆς ψυχῆς ποὺ ἐξαπλώνεται ἐπικίνδυνα καὶ στὰ φτωχόσπιτα καὶ στὰ πλουσιόσπιτα· καὶ στὰ λιμάνια καὶ στοὺς κύκλους τῶν μορφωμένων· καὶ στὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα καὶ στὸν στρατό· βλαστημοῦν καὶ χυδαιολογοῦν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄλλοι ἀπὸ κακὴ συνήθεια, ἄλλοι σὲ στιγμὲς ἔξαψης καὶ θυμοῦ. Ἄς θυμηθοῦμε ἐδῶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ποὺ μᾶς συνιστᾷ· «Καμμιά σάπια καὶ βλαβερὴ φράση νὰ μὴν βγαίῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας» (Ἐφεσ. 4-23), γιὰτί λόγοι σαπροὶ καὶ αἰσχροὶ καὶ ἄσεμνοὶ εἶναι δεῖγμα ἠθικῆς κατωτερότητας. Ἄν γιὰ ὅποιον πῆ τὸν ἀδελφὸ του, τὸν συνάνθρωπό του, «ἀνόπτο» ὑπάρχη τιμωρία, ποινὴ, ποιά θᾶναι ἢ τιμωρία καὶ ἢ καταδίκη αὐτῶν ποὺ βρίζουν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας; Ἄς πληροφορηθοῦν λοιπὸν ὅτι «λοῖδοροι... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α' Κορινθ. 6-10).

Ἀγαπῆτοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ πολυάθλος Ἰώβ, ἀφοῦ ἔχασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, χτυπήθηκε ἀπὸ τρομερὴ ἀρρώστια, τὴν λέπρα. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του· «Τί σοῦ χρειάζεται πιά ἡ ζωὴ»; «Εἶπε ῥῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελεύτα». Τὸν συμβούλεψε δηλ. νὰ βλαστημήσῃ καὶ νὰ καταραστῆ τὸν Θεό· Καὶ ἐκεῖνος ἀπάντησε· «Εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν;». Καὶ διαπιστώνουμε ὅλοι μαζί μὲ τὸν θεόπνευστο συγγραφέα ὅτι «οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ τοῖς χεῖλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ» (Ἰώβ 2, 7-10). Κράτησε τὸ στόμα του καθαρὸ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ναί, ἀδελφοί μου· Ἄς τὸ κρατήσουμε καὶ ἐμεῖς· Ἀμήν.

21 Δεκεμβρίου, Κυριακή πρὸς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως
Ἀπόστολος Κυριακῆς πρὸ τῶν Χριστουγέννων, (Ἐβρ. 11, 9–10 καὶ 32, 40)

*«Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδειών,
Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶτ τε καὶ Σαμονήλ καὶ τῶν προφητῶν».*

«Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀρκετός, γιὰ νὰ διηγηθῶ τὰ κατορθώματα τῶν κριτῶν, τῶν βασιλιάδων καὶ τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, πού μὲ τὴν ἀκατάβλητη πίστι τους, ἔκαναν ἀληθινὰ θαύματα», γράφει ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του. Καὶ εἶναι ἀληθινὰ ἕνας ὕμνος πρὸς τοὺς πρὸ Χριστοῦ δικαίους καὶ τοὺς μετὰ Χριστὸν μάρτυρες τῆς πίστεως τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Αὐτοὶ οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἅγιοι «διὰ πίστεως» στὸ Θεὸ καταπολέμησαν καὶ ἀνέτρεψαν βασιλεῖς, ἔπραξαν δικαιοσύνη, πέτυχαν ὑποσχέσεις, ἔκλεισαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς, ξέφυγαν ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ μαχαιριοῦ, δηλ. τὴν σφαγή· ἔγιναν καλὰ ἀπὸ ἀρρώστιες, ἔγιναν δυνατοὶ σὲ καιρὸ πολέμου, κινήγησαν καὶ ἔτρεψαν σὲ φυγὴ παρατάξεις ἀντιπάλων.

Ἀδελφοί μου, ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων εἶναι μιὰ ἀπεράντη ἱστορία, πού δὲν ἀναλύεται στὰ στενὰ ὄρια τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Οὔτε τὸ πινέλο τοῦ ἰκανώτερου ζωγράφου οὔτε ἡ πέννα τοῦ ταλαντούχου συγγραφέα οὔτε ἡ σμίλη τοῦ ἐμπνευσμένου γλύπτη μπορεῖ ν' ἀπεικονίσῃ τὸ μεγαλεῖο τῶν ἁγίων μας· γιὰτὶ ἡ ἀγιότητα δὲν ζυγίζεται μὲ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά, ἀφοῦ εἶναι βίωμα ἐσωτερικόν· οἱ ἅγιοι, ἀδελφοί μου, ἀποτελοῦν «νέφος» ἀπέραντο.

Ἄλλοι εἶναι γνωστοί, ἄλλοι ἄγνωστοι. Ἄλλοι πλούσιοι, ἄλλοι πτωχοί. Ἄλλοι ἔνδοξοι, ἄλλοι ἄσημοι. Ἄλλοι τότε, ἄλλοι σήμερα· ψυχές πού πέρασαν ἀπὸ τὸ καμίνι τοῦ πόνου· ψυχές πού φώτισαν τὴν οἰκουμένην. Ψυχές ἀγνές καὶ καθαρές, φλογερές καὶ ἥρωικές, ψυχές ἰδανικές. Ἡ μάχη τῆς γῆς τοὺς χάρισε τὸ στεφάνι τ' οὐρανοῦ. Ἡ φωτιὰ τοῦ πόνου τοὺς καθάρισε· τὰ δάκρυα τοὺς ξέπλυναν. Ἡ θλίψη τοὺς ἐξάγνισε. Ὁ πειρασμὸς τοὺς γιγάντωσε. Ποῖος δὲν ὑποκλίνεται μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τους; «Ἀγαπῶσι πάντας καὶ ὑπὸ πάντων διώκονται· ἀγνοοῦνται καὶ κατακρίνονται, θανατοῦνται καὶ ζωοποιοῦνται. Λοιδороῦνται καὶ εὐλογοῦσιν, ὑβρίζονται καὶ τιμῶσιν. Ἀγαθοποιοῦντες ὡς κακοὶ κολάζονται». Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν μία ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοί· ὅταν οἱ ἄνθρωποι σὲ καιροὺς δύσκολους τὰ χάνουν καὶ λυγίζουν ἢ ἀποστατοῦν, ὅπως συμβαίνει σήμερα, τότε ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει τοὺς «δοξάσαντας Αὐτόν», τοὺς ἀντιδοξάζει καὶ τοὺς στέλνει νὰ ζυπνήσουν τοὺς μὲν ἀπὸ τὸν λήθαργο καὶ νὰ ἐλέγξῃ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους τοὺς ἀποστάτες καὶ νὰ ποῦνε: «Τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε» (Ἡσ. 56, 1) ἢ «Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· διορθώσατε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν» (Ἰερ. 4 7-3). Οἱ ἅγιοι ἀνορθώνουν «τὰς πα-

ρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα» (Ἐβρ. 12, 12) καὶ εἶναι παρήγοροι ἄγγελοι καὶ σάλπιγγες τῆς ἀληθείας. Καὶ εἶναι τόσοι πολλοί· παλαιοὶ καὶ νέοι πατριάρχες, προφῆτες, κριτές, βασιλεῖς, ἀπόστολοι, μάρτυρες, ὅσιοι, δίκαιοι, ἀναχωρητές, ἐγκρατευτές, ὁμολογητές, πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης. Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε γιὰ τὰ μεγάλα τῆς πίστεως κατορθώματα, εἶχε στὸ νοῦ του τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἄν ζοῦσε 2–3 αἰῶνες ἀργότερα καὶ ἔβλεπε τὶς ἀμέτρητες στρατιές τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, σίγουρα θὰ πολλαπλασίαζε τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς πίστεως.

Ποιᾶς ὅμως πίστεως, ἀδελφοί μου· Πιστεύω, δὲν σημαίνει ἀπλῶς ὅτι παραδέχομαι μερικὲς ἀλήθειες τῆς θρησκείας, ὅπως ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι ὑπάρχει ψυχή. Αὐτὰ τὰ πιστεύει καὶ ὁ διάβολος. Πιστεύω θὰ πῆ: ἐμπιστεύομαι ἀπολύτως τὰ πάντα στὸ Θεό, δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προστασία Του καὶ πιστεύω ὅτι, ὅταν ὅλοι οἱ δρόμοι κλείνουν, Αὐτὸς δίνει τὴν θαυμαστὴ λύση, ὁδηγεῖ σὲ θυσίες, ἀσφαλίζει τὴν ἀρετή· ἀδελφοί ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶστε μακάριοι· «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ». Τῆς πίστεως οἱ ἥρωες μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο τῆς ἀγιότητας.

Προσοχή ὅμως! Μπορεῖ κάποιος νὰ προχωρήσῃ πολὺ, μὰ ὡστόσο νὰ μὴ φτάσῃ τὴν ἀληθινὴ ἀγιότητα· δὲν εἶναι ἡ γνώση ποὺ κάνει τὸν ἅγιο, γιὰτι καὶ ὁ Βαρλαάμ γνώση εἶχε· οὔτε τὸ ὑπουργεῖο, γιὰτι τέτοιο εἶχε καὶ ὁ Ἰούδας· οὔτε μερικὲς καλὲς πράξεις, γιὰτι καὶ ὁ Ἡρώδης τὶς ἔκανε· οὔτε ὁ ζῆλος γιὰ κάποια περίοδο, γιὰτι τέτοιο ζῆλο εἶχε καὶ ὁ Δημᾶς καὶ ἀπερρίφθη· οὔτε συνεργασία μὲ ἅγια πρόσωπα, γιὰτι ὁ Ἰωᾶβ καὶ ὁ Γιεζῆ τὴν εἶχαν· οὔτε ὁ θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμὸς τῆς στιγμῆς, γιὰτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν εἶχαν στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου στὰ Ἱεροσόλυμα. Οὔτε ἡ ὑπηρεσία στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰτι αὐτὴ τὴν εἶχαν καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ἡλί. Ἡ ἀγιότης εἶναι μιὰ προοδευτικὴ πνευματικὴ διαδικασία καὶ ἐργασία ποὺ χρειάζεται πόνο, μόχθο καὶ κόπο.

Ἀγαπητοί μου· πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ στοχεύσουμε στὴν ἀγιότητα. Τὸ ζητεῖ ὁ Θεός· «Τοῦτο ἐστὶ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγιασμὸς ὑμῶν» (Α΄ Θεσσ. 3,3), γιὰτι δίχως ἀγιασμὸ «οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον». Ὁ ἀπόστολος Πέτρος προσθέτει: «Κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε» (Α΄ Πέτρ. 1–15). Καὶ τότε μόνον ἐλπίζουμε στὴν ἀγιότητα, ὅταν μισήσουμε τὴν ἀμαρτία καὶ υἰοθετήσουμε τὴν ἀρετή.

Χωρὶς ὅμως πίστη στὸν Ἰησοῦ «Οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν». Καὶ βασιλεία οὐρανῶν κανένας δὲν θὰ γευθῆ παρὰ μόνον «Ὅσοι ἔλαβον Αὐτὸν» (τὸν Ἰησοῦν), γιὰτι «ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν. 1–12).

28 Δεκεμβρίου 2008, Κυριακή μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν
Ἀπόστολος Κυριακῆς μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, (Γαλ. 1, 11–19)

*«Ἠκούσατε τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ
ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ».*

Ἀδελφοί, Χριστὸς Ἐτέχθη –Ἀληθῶς Ἐτέχθη! Ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος ὑπενθυμίζει στοὺς χριστιανοὺς τῆς Γαλατίας (περιοχῆς τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου ἡ σημερινὴ Ἄγκυρα περίπου) πὼς ἀπὸ ζηλωτῆς τῶν πατρικῶν του παραδόσεων καὶ διώκτης τῆς Ἐκκλησίας ἔγινε ἀπόστολός της. Ὑπεραμύνεται τοῦ ἀποστολικοῦ κύρους του καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ διδάσκει, τὸ ὁποῖο δὲν τὸ διδάχθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο· καὶ μὲ ἔντονο ὕφος διακηρύττει, διασκεδάζοντας τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἀπόψεις, τὴν χριστιανικὴ ἐλευθερία ἐναντίον κάθε εἴδους ζυγοῦ καὶ τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Ὑπενθυμίζει ἐπίσης μὲ σαφήνεια καὶ καθαρότητα τὴν μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει καὶ ἀπαιτήσεις ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν. Καὶ χαράσσει σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς τὴν γραμμὴ πορείας τοῦ κάθε πιστοῦ, ποὺ ἀποφασίζει νὰ ζήσει μὲ εὐλικρίνεια καὶ ἀκρίβεια χριστιανικὴ ζωὴ.

Ἀδελφοί μου· ὁ Παῦλος εἶχε ἓνα παρελθόν· «καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκε τὴν ἐκκλησίαν». Ἦταν διώκτης τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Νομίζε πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ πράττει ὑπερασπιζόμενος τὴν πίστη τῶν πατέρων του. Μόλις ὅμως πληροφορήθηκε «δι' ἐλλάμψεως φωτιζούσης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» ὅτι ἀλλοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς, οὔτε στιγμή δὲν δίστασε νὰ στραφῆ σ' ἄλλη κατεύθυνση. Ἐτσι ὁ Παῦλος ἀπὸ διώκτης ἔγινε ἀπόστολος. Καὶ ἀποδεικνύει σὲ μᾶς νὰ διακόψουμε κάθε δεσμὸ μὲ τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν καὶ τὴν ζωὴ τῆς ἁμαρτίας. «Ἀποθέμενοι πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ καταλαλιάς ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν γάλα ἐπιποθοῦντες» (Α' Πέτρ. 2–1), δηλ. τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος οὔτε τρόπος: πλήρης καὶ ὀριστικὴ διακοπὴ τῶν σχέσεων μὲ τὸ κακὸ παρελθόν.

Ὅμως θαρρῶ, ἀδελφοί, πὼς ἐν ὄψει τῶν ἀγίων ἡμερῶν ποὺ διανύουμε καὶ τὴν προσμονὴ τοῦ «νέου ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Κυρίου», «Ὡ. ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», ὀφείλουμε δόξα καὶ μεγαλωσύνη στὸν πάντων Βασιλιά, δόξα καὶ εὐλογία στὸν Παντοδύναμο Θεὸ καὶ Πατέρα· δόξα καὶ τιμὴ στὸν ἄναρχο δημιουργὸ τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Δόξα καὶ εὐχαριστία στὸν Κύριο τῶν πνευμάτων. Σὲ δοξολογία ξεσπᾶ καὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὅταν θυμᾶται τὶς

εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ γιὰ τὸν ὠκεανὸ τῶν εὐεργεσιῶν Του καὶ τὴν πολλή ἀγάπη Του.

Ἀδελφοὶ «Τῷ Θεῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», γιὰ τὶ ἄγαθὰ Του, ὑλικά καὶ πνευματικά, εἶναι τόσα πολλά. Εὐτυχῶς ἄκομα δὲν μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει παρὰ τὴν ἀποστασία μας. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξα καὶ τὴν σοφία Του. Οἱ θάλασσες, τὰ βουνά, τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τὸ σύμπαν ὀλοκληρὸ ὑμνεῖ τὸ μεγαλεῖο Του. Τί ν' ἀνταποδώσουμε, τί νὰ προσφέρουμε γιὰ ἀντάλλαγμα; «Ἰσαρίθμους γὰρ τῆ ψάμμω ὡδὰς ἂν προσφέρωμεν οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον» (ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν).

Ἐνα συνεχὲς ἀλληλούια, «αἰνεῖτε τὸν Θεόν», εἶναι λίγο. Μιὰ διαρκὲς γο-
νυκλισία εἶναι τίποτα, ἓνας ποταμὸς δακρύων εἶναι κάτι ἄλλα ὅχι τὸ πρέπον·
ἐλάτε λοιπόν· «Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ οἱ φοβούμενοι
αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι» (Ἀποκάλ. 19-5), γιὰ τὴν «Ἄξιος ὁ Κύριος καὶ Θεὸς
ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαριστίαν» ποῦ Του ἀνήκει.

Καλὴ καὶ εὐλογημένη παρὰ Κυρίου Παντοκράτορος χρονιά! Ἀμήν.

